

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۶۰۸

چه کسم من چه کسم من که بسی وسوسه مندم
گه از آن سوی کشندم گه از این سوی کشندم

ز کشاکش چو کمانم به کف گوش کشانم
قدر از بام درافتد چو در خانه ببندم

مگر استاره چرخم که ز برجی سوی برجی
به نحوسپیش بگریم به سعودپیش بخندم

به سما و به بروجش به هبوط و به عروجش
نفسی هم‌تک بادم نفسی من هلیپندم

نفسی آتش سوزان نفسی سیل گریزان
ز چه اصلم ز چه فصلم به چه بازار خرندم

نفسی فوق طباقم نفسی شام و عراقم
نفسی غرق فراقم نفسی راز تو رندم

نفسی هم‌ره ماهم نفسی مست الهم
نفسی یوسف چاهم نفسی جمله گزندم

نفسی رهزن و غولم نفسی تند و ملولم
نفسی زین دو برونم که بر آن بام بلندم

بزن ای مطرب قانون هوس لیلی و مجنون
که من از سلسله جستم و تد هوش بکندم

به خدا که نگریزی قدح مهر نریزی
چه شود ای شه خوبان که کنی گوش به پندم

هله ای اول و آخر بده آن باده فاخر
که شد این بزم منور به تو ای عشق پسندم

بده آن باده جانی ز خرابات معانی
که بدان ارزد چاکر که از آن باده دهندم

پیران ناطق جان را تو از این منطق رسمی
که نمی‌یابد میدان بگو حرف سمندم